

dette efter deres Mening være tilstrækkeligt. Men det, som vi ønskede, var netop, at naar der fra den ene eller den anden Side kom Forlangende om at faa stadfæstet saadanne Vedtægter, skulde den højtærede Indenrigsminister nægte at gaa med hertil, da det efter vor Mening er i absolut Strid med saavel Landkommunallovens som Købstadkommunallovens klare Ord, hvor der — jeg fremhæver det paa ny — udtrykkelig under Ligning paa Formue og Lejlighed inddrages enhver, der har fast Ophold i Kommunen. Det, som vi ønske, er dette — og det er selvfølgelig ogsaa de kommunale Loves Mening — at enhver, der har fast Ophold i Kommunen, skal have Loy til at afgive sin Stemme ved Valgene til de kommunale Raad. Den Praksis, som er indført her i Landet, at man kan faa stadfæstet Skattevedtægter paa en saadan Maade, at flere Hundrede i en enkelt Kommune kunne udelukkes, mene vi er absolut i Strid med Lovens klare Ord.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Jeg vil gerne over for den ærede Ordfører pointere, hvad jeg for øvrigt tror, jeg ogsaa nævnte, da jeg før havde Ordet, at der maa sondres mellem de Tilfælde, hvor Ligningsmyndighederne mene at kunne paalægge Beboerne Skat, og det Tilfælde, at en Beboer selv melder sig som frivillig Skatteyder med Ønske om at blive optagen paa Ligningslisten. Jeg tror, hvad jeg ogsaa sagde, at det under alle Omstændigheder vil være nødvendigt for Ligningsmyndighederne at danne sig et Skøn — det være nu i øvrigt reguleret ved visse Minimumssatser eller ikke — over Beboernes Skatteevne. Men fremkommer der saa i Modstrid med dette Skøn et Ønske, en Begæring, et Forlangende fra en Beboer om Optagelse paa Skatteligningen, vil jeg være meget i Tvivl om, hvorvidt det er berettiget fra Ligningsmyndighedernes Side at udelukke den paagældende fra Skatteligningen. Jeg tror, at selv om Skattevedtægterne indeholde Bestemmelser i saa Henseende, burde man ikke tage Hensyn dertil. Naar man dernæst spørger om, hvorvidt Ministeriet fremtidig vil stadfæste Vedtægter, som indeholde slige

Bestemmelser angaaende Minimumssatser ved Skatteligningen, vil jeg hertil sige, at lige saa naturligt det har kunnet være hidtil at stadfæste saadanne Vedtægter uden Betænkelighed, fordi den Side af Spørgsmaalet om, hvorvidt Beboerne opnaa Valgret eller ikke, ikke har spillet en saa fremtrædende Rolle, lige saa betænkeligt kunde det maaske være for Fremtiden at stadfæste slige Bestemmelser. Men man maa paa den anden Side heller ikke, selv om man nægter Stadfæstelsen, tro, at man derved forhindrer Ligningsmyndighederne i at udøve et Skøn, som saa ganske vist ikke bliver reguleret ved nogen af Ministeriet stadfæstet Minimumssats for Ligningen.

T. Nielsen: Ja, det forholder sig ganske vist rigtig, som den højtærede Minister udtalte, at den udelukkede Skatteyder kan klage eller kan melde sig til Skatteligningskommissionen for at blive optagen mellem Skatteyderne. Men der er blot den Fejl derved, at saa skal en Familiefader sættes i Skat til det Lavmaal, der er sat i Vedtægten, Ligningskommissionen kan ikke andet. F. Eks. kan man i den By, hvor jeg bor, naar en Mand er forbigaaet og klager, ikke sætte ham til mindre end 600 Kr. Saa vidt jeg imidlertid skønner, er det Kommunallovens Mening, at enhver bosiddende, der har nogenlunde Raad, skal kunne komme til at svare et lille Bidrag til Kommunekassen for derved at hævde sine kommunale Rettigheder. Men disse falde jo bort for dem, der kun kunne svare et meget lille Beløb, naar Ligningskommissionen ikke kan sætte dem i mindre Skat end f. Eks. for 600 Kr., hvilket i den omtalte Kommune kan blive flere Kroner, for saa blive de slet ikke satte i Skat. Naar Skatteprocenten i en By f. Eks. er sat til 7 pCt. eller saa, vil det være en ikke saa ganske lille Skat, den mindst betalende kommer til at yde. Det er, saa vidt jeg kan skønne, Lovens Mening, at man skal svare Skat efter sin Evne, og altsaa, naar man kun har en daarlig Evne, svare en lille Skat. Men denne Lovens Mening bliver ikke opfyldt, naar den mindste Skat, som den, der fordrer at sættes i Skat, kan